

TEZA:

Na mocy art. 447 § 5 k.p.k., odpowiednio stosowanym w postępowaniu dyscyplinarnym, podstawą apelacji (odwołania) nie mogą być zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. związane z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 343, art. 343a i 387 k.p.k. Strony wniosły o rozpoznanie sprawy w trybie konsensualnym (skazanie bez rozprawy), czego konsekwencją jest wprowadzone przez ustawodawcę ograniczenie stawiania w odwołaniu zarzutów co do ustaleń faktycznych, czy wymiaru kary. Istnieje natomiast możliwość zaskarżenia orzeczenia wydanego w trybie konsensualnym z powodu obrazy przepisów prawa materialnego, obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia, co w rozpatrywanym przypadku nie miało miejsca.

Sygn. akt WO- 56/22

P O S T A N O W I E N I E

z dnia 1 sierpnia 2022 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący S WSD - Arkadiusz Sawala

Sędziowie S WSD - Rafał Rybnik

S WSD - Michał Łukasik - sprawozdawca

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Mariusza Łątkowskiego
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 1 sierpnia 2022 roku sprawy radcy prawnego, P. S., nr
wpisu (...) obwinionego o to, że:

1. działając jako pełnomocnik Z. W. zaniechał złożenia odpowiedzi na apelację pozwanej D. P. od wyroku Sądu Okręgowego, XXIV Wydział Cywilny, wydanego w dniu 7 czerwca 2016 roku w sprawie o sygn. akt 492/15 XXIV Wydział Cywilny, tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. 2018 poz. 2115 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 12 ust. 1, art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2. pomimo skutecznego odbioru dnia 24 listopada 2017 roku zawiadomienia o terminie rozprawy prowadzonej przed Sądem Apelacyjnym I Wydział Cywilny sygn. akt I ACa 1657/16 wyznaczonej na dzień 12 stycznia 2018 roku, o godz. 11:30, nie stawiał się na termin rozprawy apelacyjnej, jak też nie zawiadomił skarżącego o wyznaczonym terminie rozprawy, przez co uniemożliwił skarżącemu wzięcie udziału w toczącym się postępowaniu, tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. 2018 poz. 2115 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 12 ust. 1, art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

3. nie zachował należytej staranności w sporządzeniu skargi kasacyjnej z dnia 8 maja 2018 roku od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 12 stycznia 2018 roku w sprawie sygn. akt I ACa 1657/16 wniesionej do Sądu Najwyższego przejawiający się lakonicznością treści uzasadnienia, w tym braku pogłębionego uzasadnienia podstaw oraz zarzutów kasacyjnych, w tym nie wykazaniu oczywistej zasadności skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenia od skarżącego Z. W. na rzecz pozwanej kwoty 2700 zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego, tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. 2018 poz. 2115 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 12 ust. 1, art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

4. nie zachował należytej staranności w sprawie dotyczącej skargi z dnia 24 lipca 2018 roku na czynności egzekucyjne Komornika Sądowego (...) w sprawie o sygn. akt KM 72/18 składając skargę do Sądu Rejonowego (...), który dokonał zaskarżonej czynności lub zaniechał jej dokonania - co spowodowało wydłużenie rozpoznania skargi na czynności komornika, tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. 2018 poz. 2115 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 12 ust. 1, art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

5. w okresie od 20 marca 2018 roku do dnia 23 listopada 2018 roku przy wykonywaniu czynności zawodowych, w oficjalnej korespondencji pisemnej kierowanej do Komornika Sądowego (...), Sądu Rejonowego (...), Sądu Rejonowego (...), Prokuratury Rejonowej dla (...), Prokuratury Rejonowej (...), Sądu Najwyższego, w tym Sądu Apelacyjnego posługiwał się w pieczęci zawodowej, papierze firmowym także innymi tytułami zawodowymi, podczas gdy z art. 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wynika, że radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych obowiązany jest używać wyłącznie tytułu zawodowego „radca prawny”, tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. 2018 poz. 2115 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

wskutek odwołania obwinionego radcy prawnego, P. S., z dnia 1 marca 2021 roku od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 16 października 2020 roku w sprawie o sygn. akt: D 200/19

postanawia:

1. na podstawie art. 430 § 1 kpk pozostawić bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy,
2. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Dnia 16 października 2020 r. w sprawie sygn. akt Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych, po przeprowadzeniu rozprawy, wydał w trybie art. 335 § 1 k.p.k. orzeczenie, w którym uznał radcę prawnego, P. S., winnym popełnienia zarzucanych 5 czynów określonych we wniosku o ukaranie i za powyższe delikty dyscyplinarne, zgodnie z wnioskiem o wydanie orzeczenia i wymierzenie uzgodnionej z obwinionym kary, orzekł w punkcie 6 łączną karę pieniężną w kwocie 3.150 złotych i zasądził od obwinionego na rzecz OIRP tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę 1.500 zł.

Od powyższego orzeczenia, którego uzasadnienie obwiniony otrzymał 16 lutego 2021 r., zostało wniesione odwołanie 1 marca 2021 marca. Przedmiotowemu orzeczeniu zarzucił

wymierzenie niewspółmiernie wysokiej kary za zarzucane czyny i błąd w ustaleniach faktycznych poprzez nie wzięcie pod uwagę, że pokrzywdzony Z. W. zwolnił obwinionego od udziału w rozprawie apelacyjnej, pomimo zawarcia takiej informacji w pismach złożonych do postępowania przygotowawczego. Wniósł o przesłuchanie dwóch świadków na okoliczność podniesioną w odwołaniu oraz o przeprowadzenie dowodu z pisma ubezpieczyciela o braku poniesienia szkody przez pokrzywdzonego. Odwołał dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej. Na koniec wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie o uniewinnienie obwinionego od zarzucanych czynów.

Orzeczeniem z dnia 7 lipca 2021 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny w sprawie o sygn. akt WO-51/21 utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie i zasądził od obwinionego koszty postępowania odwoławczego w kwocie 1.500 zł.

Wniesiona 27 sierpnia 2021 roku kasacja obwinionego do Sądu Najwyższego została rozpatrzona na rozprawie 23 marca 2022 roku pod sygn. akt II DK 144/21. okazała się skuteczna, w wyniku czego uchylono zaskarżone orzeczenie i przekazano sprawę Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie a kosztami postępowania kasacyjnego został obciążony Skarb Państwa.

W uzasadnieniu tego wskazano, że wprawdzie WSD w Warszawie dostrzegł, że odwołanie opiera się na niedopuszczalnych zarzutach błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary lecz mimo tego dokonano kontroli instancyjnej zarzutów.

WSD w Warszawie postanowił, co następuje.

Wniesione odwołanie, na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. pozostawić bez rozpoznania, gdyż zaskarżenie orzeczenia w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych oraz wymiaru kary, jak stanowi art. 429 § 1 k.p.k. jest niedopuszczalne z mocy ustawy.

Uchylenie przez Sąd Najwyższy orzeczenia z dnia 7 lipca 2021 roku WSD w Warszawie o sygn. WO-51/21 skutkowało tym, że obrocie prawnym pozostało orzeczenie z 16 października 2020 roku OSD OIRP o sygn. D 200/19, od którego wniesiono odwołanie.

Odwołanie obwinionego, tak jak uprzednio wskazał w swoim orzeczeniu WSD w Warszawie i potwierdził wyrokiem Sąd Najwyższy, opierało się na zarzutach błędu w ustaleniach faktycznych oraz podnosiło zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Orzeczenie z dnia 16 października 2020 r. OSD OIRP zostało wydane na podstawie

złożonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego wniosku z dnia 16 września 2019 r. o wydanie orzeczenia i orzeczenie uzgodnionej z obwinionym kary dyscyplinarnej.

Jako podstawę prawną wniosku wskazano art. 335 § 1 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt ustawy o radcach prawnych. Przeprowadzona została rozprawa 16 października 2020 r., w której uczestniczył obwiniony doprecyzowując w jej trakcie treść wniosku; został także pouczone o treści art. 447 § 5 k.p.k., że podstawą odwołania nie może być błąd w ustaleniach faktycznych oraz rażąca niewspółmierność kary.

Po otrzymaniu uzasadnienia obwiniony wniósł 1 marca 2021 r. odwołanie podnosząc orzeczenie wobec niego niewspółmiernie wysokiej kary za zarzucane czyny oraz błąd w ustaleniach faktycznych.

Powyższe odwołanie wpłynęło do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP 4 marca 2021 r., którego przewodniczący, z powołaniem się na brzmienie art. 429 k.p.k., wydał 5 marca 2021 r. zarządzenie o przyjęciu środka odwoławczego, zawiadomienie o tym stron, pełnomocnika pokrzywdzonego, Rzecznika Dyscyplinarnego, doręczenie odpisu/kserokopii odwołania pokrzywdzonemu i przekazanie akt sprawy do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Jak stanowi art. 429 § 1 k.p.k. prezes sądu pierwszej instancji odmawia przyjęcia środka odwoławczego, jeżeli wniesiony zostało terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalny z mocy ustawy.

Na mocy art. 447 § 5 podstawą apelacji nie mogą być zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4 związane z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 343, art. 343a i 387.

W sprawie strony wniosły o rozpoznanie sprawy w trybie konsensualnym, czego konsekwencją jest wprowadzone przez ustawodawcę ograniczenie możliwości zaskarżania jak w rozpatrywanym przypadku - orzeczeń wydanych w tym trybie wprowadzając zakaz stawiania w odwołaniu zarzutów co ustaleń faktycznych, czy wymiaru kary. Istnieje natomiast możliwość zaskarżenia orzeczenia wydanego w trybie konsensualnym z powodu obrazy przepisów prawa materialnego, obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia, co w rozpatrywanym przypadku nie miało miejsca.

Obwiniony - jak wynika z treści protokołu - został prawidłowo pouczone o treści art. 447 § 5 k.p.k., lecz mimo tego sformułował zarzuty odwołania w sposób naruszający zakaz ustawowy.

Konsekwencją wskazanego naruszenia winna była być zatem taka, że należało odmówić

przyjęcia odwołania w formie zarządzenia przewodniczącego OSD, na które przysługiwało zażalenie.

W przypadku braku wydania stosownego zarządzenia Wyższy Sąd Dyscyplinarny, po myśli art. 430 § 1 k.p.k. pozostawi bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy, jeżeli zachodzą okoliczności określone w art. 429 § 1 albo jeżeli przyjęcie tego środka nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu.

Biorąc pod uwagę powyższe rozstrzygnięto jak petitum postanowienia.

Pozostawienie bez rozpoznania przyjętego środka odwoławczego, jak stanowi art. 430 § 2 k.p.k. nastąpiło w formie postanowienia, na które przysługuje zażalenie do innego równorzędnego składu sądu odwoławczego.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 70⁶ § 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych kosztami postępowania odwoławczego należało obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.